

N Á D A S D Y Á D Á M

Cukorszag

*Először azt hittem, hogy negatívnak
kell lenni: leszóltam és kinevettem
a lelkiük partján pusmogókat, édes
tévészmeék rabjait. Bárcsak nekem
adódtak volna fájó-ringató
tévészmeém, nem a jeges gyanú,
hogy nekik van lelkiük és nem nekem,
hogy meg fogom én bánni, vészesen,
hogy a mellemet csupaszon hagyom,
és oldalról sem vagyok biztosítva.
Az ész, az nem elég, mert betalál
az édes tévészmeék grillázs-golyója,
szétolvad bennem, szétolvad cukorrá,
hogy pusmogni valókat izzadok.
Megérezik rajtam a cukorszagot.
Hiába negatív: cukorszagú.
Hiába cinikus, van neki lelke.
A háta csupasz, védtelen, hazug.
Ezt mondták. Illetve némán nevettek.*

Mit tudsz te róla

*Mit tudsz te róla, ha folyton szereted?
A közelség még nem tesz vőlegénnyé.
Ha fogod a kezét, honnan tudod,
hogy milyen az, ha ő fog kézen? Ó!*

*Csukott szemmel térdelsz, mélyen leszívod
a hűségeskü édes illatát.
Teszed, igen, amit szerinted elvár.
De őt is látod, vagy csak magadat?*

*Tudom, van egyenlőtlen kapcsolat,
van hősi, elvakult odaadás:
van, akinek ez fekszik, így akar
megboldogulni. Akkor mi bajom?*

Véstem a padomba

*Fáradt akartam lenni és öreg,
közben dobolt bennem az ifjúság.
Rezignált lenni és reménytelen,
miközben hegyeztem a fületem,
és szégyelltem, hogy minden érdekel,
hogy ragad rám a tudás. Letagadtam;
görnyedni akartam a súly alatt,
keserű ráncot a szájam körül
a sok koravén konzekvenciától,
amikre futólag (csak futólag!) utaltam
ajakbiggyesztő hallgatók előtt.
Férfi akartam lenni, hallgató,
befelé forduló. Nos, ehelyett
nyitott könyvként kapott belém a szél,
borzolta hetykén a lapjaimat,
míg azt hittem, összeszedett vagyok,
és eszperantó jelmondatokat
véstem a padomba, nem volt nehéz,
(se a bevésés, se az eszperantó),
csak mindig, mindig a menekülés,
sövényen átugorni, könyveket
tucatjával eladni, menjen innen
minden okosság, pozitív erő,
győzzön a bánat. Mi lesz így belőlem?*